

Reunits els nostres entusiastes amics d'aquell districte, en banquet, rendrien homenatge als regidors electes en les darreres glòries eleccions, don Santiago Andreu, president del Centre, i don Eduard Segura, vis-tresorer, i a don Bernat Martorell, company de candidatura d'aquest darrer.

El bell teatre de la societat estava hermosament adornat amb flors, presint l'acte, des de l'escenari, la bandera del Centre magneusament estesa.

En tres llargues taules s'hi assentaren un centenar de consells, presidits pels senyors Andreu i Segura, car el senyor Martorell es troba lluny de nosaltres. L'acreditada casa Regas serví delicadament el següent menú:

Entreteniments, arroç a la catalana, vadelles amb sampanyons, peix amb salsa manosa, pollastre rostit, crema gelada, dolços fruita, vins i xampany.

A les dues començà el dinar, transcorregut amb gran animació i alegría.

El digne secretari senyor Bracons brinda entusiasticament, donant compte d'un telegrama del senyor Martorell, en el qual aquest de cor a l'acte, ressonant grans aplaudiments.

Interrumput varis vegades per l'entusiasme de la concorrença parà el veíter ex-regidor senyor Pensi, recordant la seva acció i dels seus companys a l'Ajuntament ara fa deu anys.

Dedicà grans lloances als senyors Segura i Andreu, brindant per ells, per l'Associació i per Catalunya.

El senyor Andreu brinda per l'alegria que regna a l'acte, senyal segur de triomf, del que ja hem obtingut i del que s'obtindrà en gestes vinents.

Feu ressaltar l'admirable exemple de les darreres eleccions, en les que brillà potenciant l'ideal damunt els homes.

Bondu a la Lliga i pels seu emmènts homes, els senyors Prat de la Riba i Cambó.

Per l'Associació «Catalunya», filla estimada de la Lliga, petita, més molt valenta.

Digué que, obtingut el primer pas per al triomf definitiu, treuen una part de la taca ominosa del ferrouixisme que dominà el districte V pesa més, és precis treballar per a que tot el districte sigui regionalista.

Feu gran elogi dels interventors que en mig d'una tempesta de passions cumpliren admirablement el seu honorós encare.

Indica la conveniència de no fer sols política en el Centre, sinó dedicar-se a la cultura i a la beneficència.

La primera sera degudament atesa des de primers d'any amb l'assillí de l'Orfeó Barcelones.

La segona amb l'esforç, i bona volumat de tots els socis.

Feu un gran elogi dels senyors Segura i Martorell, brindant finalment per la glòria de Catalunya.

Grans aplaudiments posaren fi a les pautes eloquents del senyor Andreu, que foren tributats igualment al senyor Segura al brindar entusiasticament per la Patria catalana.

L'acte acabà en mig de gran entusiasme i amb el cant d'«Els Segadors» i sentiments pesquis.

Els senyors Andreu i Segura reberen moltes i sinceres felicitacions.

Biblioteca pública de Sant Andreu de Palomar

Inauguració

Ahir va celebrar-se en la populara i culta barriada de Sant Andreu, l'acte hermosissim i consolidador de la inauguració d'una Biblioteca pública deguda principalment a l'iniciativa, sacrifici i esforç d'un humil capellà, mossen J. Clapés i Corbera.

El bell i elegant edifici, fet expressament damunt de la casa paral del fundador, fou ahir inaugurat, celebrant-se en la seva espaiosa sala d'actes, esplendidament iluminada, un acte del que guardaran record gratíssim els veïns de Sant Andreu.

Hi assistí una selecta i nombrosa concorrença que presidiren el representant de la Diputació senyor Puig i Cadafach, president de la Comissió d'Instrucció; els regidors senyors Juncal, representant de l'alcalde, Montanyola i Grau, i l'elegec del districte senyor Carreras; mossen Clapés, el marquès d'Alella, el doctor Mestres, representant del senyor Bisbe; el jutge municipal senyor Vardes, en representació de l'Audiència; els senyors Massó i Torrens, de l'Institut d'Estudis Catalans; Ignasi Iglesias, el rector de la parroquia i moltes representacions d'importants entitats.

A l'ocupar tots els la presidència foren entusiasticament aplaudits.

En altres tants medallons s'hi col·locat a l'esmentada sala els retrats de tres sacerdotius il·lustres, i anells fou dedicada la primera part de la vellada.

A l'efecte, don Joan Ferrer llegí una hermosa biografia de l'eminent arquitecte Torres Guardiola, don Josep Carreras una altra molt interessant del notable catàdric i postor Pau i Gallarza, i el regidor don Pere Grau una ultra hermosa biografia de don Ferran de Puig.

Les tres foren escoltades atentament i molt aplaudides.

S'fundament, el fundador de la Biblioteca a propietat de la casa mosen Clapés, aplaudí a l'airecarse a parlar, pronuncià un discurs ple d'afastics pensaments, demonstrant com cada poble i cada individu es formen la seva cultura pròpia segons els meus que tenen a son alcans. Cada un d'ells ha de constituir amb son propi esforç la cultura superior de si mateix, i si no la fa queda enderrier en la automàtica selecció dels pobles, en aquest moviment en el qual veiem prosperar per petites nacions cautes i enfocant-se grans imperis de força.

Parla de l'amor al propi solar i demostà com el regionalisme ha sigut sempre la raó de les grans escoles literàries i artístiques.

Espanya necessita de l'esforç de totes les seves regions, i cada regió de les seves comarques, per a surar en mig dels pobles avencents.

Evidència la necessitat d'una cultura pròpia per ajuntarla al propi comerç i a la propia indústria que fan als pobles fortes i independents.

Oferí a Sant Andreu la nova Biblioteca fundada damunt del solar dels seus avant-passats, modificada amb pena, vèsent desaparèixer nombrosos recolls;

descriu lo que han fet per ella la Diputació, l'Ajuntament, especialment el regidor senyor Grau, del qual s'ha gran elogi; l'Institut d'Estudis Catalans i tots els que a l'obra han cooperat, i acaba presentant les esperances que de la nova institució cultural hi haurà justament fundades.

A l'acabar fou objecte d'una delirant ovació, premi merescut als seus esforços.

El dramaturg don Ignasi Iglesias di que té en gran orgull l'honor de ser fill de Sant Andreu. Elogià a mosen Clapés rendint-li tribut d'admiració, i presenta com exemple de patriotisme el del gran pianista Malats, qui als quatre del seu pare eren del poble, volgut que hi fossin enterrades les seves cendres.

Foren molt aplaudides les seves elogis paraules.

Mossen Lluís Nin llegí uns versos en honor de mossen Clapés, essent també aplaudit, com també el doctor Mestres, el qual eloquientment evidenciava que els pobles sense Deu, base i fonament de tot, es desfan, sense que hi valgu la cultura per a salvar-los.

El senyor Puig i Cadafach i digné que és un deu primordial de les corporacions públiques el precupar-se de les biblioteques, lo qual desgraciadament es oblidat per moltes d'elles.

Lo que l'Estat no ha fet ho han fet uns homes a Sant Andreu, i lo que hi han ajudat les corporacions públiques no ha sigut merce, sinó deute.

Felicita a l'iniciador i principal laborer, pel fet de posar en contacte amb els pobles llibres i papers, fent-los quelcom amables.

S'alegra de que el moviment cultural s'espargui i anuncia que proximament obrirà la gran Biblioteca de Catalunya.

En la nostra patrìa és precís enfortir la cultura, perque els pobles incultes quedan atrassats i els cultes tenen dret damunt d'ells.

Recordà la figura den Torres Gallarza i acabà el seu interessantissim parlament felicitant a Sant Andreu a la joia que poseeix, essent aplaudit amb entusiasme.

El senyor Juncal feu també elogis de l'obra i donà a tots corals felicitacions, declarant inaugurada la nova biblioteca.

Seguidament finí l'acte amb el mateix entusiasme que havia començat, essent obsequiats els convidats amb un lunch, mentre la banda municipal, situada davant de la fàbrica, donava un triat concert.

El senyori Juncal feu també elogis de l'obra i donà a tots corals felicitacions, declarant inaugurada la nova biblioteca.

En la nostra patrìa és precís enfortir la cultura, perque els pobles incultes quedan atrassats i els cultes tenen dret damunt d'ells.

Recordà la figura den Torres Gallarza i acabà el seu interessantissim parlament felicitant a Sant Andreu a la joia que poseeix, essent aplaudit amb entusiasme.

El senyori Juncal feu també elogis de l'obra i donà a tots corals felicitacions, declarant inaugurada la nova biblioteca.

En la nostra patrìa és precís enfortir la cultura, perque els pobles incultes quedan atrassats i els cultes tenen dret damunt d'ells.

Recordà la figura den Torres Gallarza i acabà el seu interessantissim parlament felicitant a Sant Andreu a la joia que poseeix, essent aplaudit amb entusiasme.

El senyori Juncal feu també elogis de l'obra i donà a tots corals felicitacions, declarant inaugurada la nova biblioteca.

En la nostra patrìa és precís enfortir la cultura, perque els pobles incultes quedan atrassats i els cultes tenen dret damunt d'ells.

Recordà la figura den Torres Gallarza i acabà el seu interessantissim parlament felicitant a Sant Andreu a la joia que poseeix, essent aplaudit amb entusiasme.

El senyori Juncal feu també elogis de l'obra i donà a tots corals felicitacions, declarant inaugurada la nova biblioteca.

En la nostra patrìa és precís enfortir la cultura, perque els pobles incultes quedan atrassats i els cultes tenen dret damunt d'ells.

Recordà la figura den Torres Gallarza i acabà el seu interessantissim parlament felicitant a Sant Andreu a la joia que poseeix, essent aplaudit amb entusiasme.

El senyori Juncal feu també elogis de l'obra i donà a tots corals felicitacions, declarant inaugurada la nova biblioteca.

En la nostra patrìa és precís enfortir la cultura, perque els pobles incultes quedan atrassats i els cultes tenen dret damunt d'ells.

Recordà la figura den Torres Gallarza i acabà el seu interessantissim parlament felicitant a Sant Andreu a la joia que poseeix, essent aplaudit amb entusiasme.

El senyori Juncal feu també elogis de l'obra i donà a tots corals felicitacions, declarant inaugurada la nova biblioteca.

En la nostra patrìa és precís enfortir la cultura, perque els pobles incultes quedan atrassats i els cultes tenen dret damunt d'ells.

Recordà la figura den Torres Gallarza i acabà el seu interessantissim parlament felicitant a Sant Andreu a la joia que poseeix, essent aplaudit amb entusiasme.

El senyori Juncal feu també elogis de l'obra i donà a tots corals felicitacions, declarant inaugurada la nova biblioteca.

En la nostra patrìa és precís enfortir la cultura, perque els pobles incultes quedan atrassats i els cultes tenen dret damunt d'ells.

Recordà la figura den Torres Gallarza i acabà el seu interessantissim parlament felicitant a Sant Andreu a la joia que poseeix, essent aplaudit amb entusiasme.

El senyori Juncal feu també elogis de l'obra i donà a tots corals felicitacions, declarant inaugurada la nova biblioteca.

En la nostra patrìa és precís enfortir la cultura, perque els pobles incultes quedan atrassats i els cultes tenen dret damunt d'ells.

Recordà la figura den Torres Gallarza i acabà el seu interessantissim parlament felicitant a Sant Andreu a la joia que poseeix, essent aplaudit amb entusiasme.

El senyori Juncal feu també elogis de l'obra i donà a tots corals felicitacions, declarant inaugurada la nova biblioteca.

En la nostra patrìa és precís enfortir la cultura, perque els pobles incultes quedan atrassats i els cultes tenen dret damunt d'ells.

Recordà la figura den Torres Gallarza i acabà el seu interessantissim parlament felicitant a Sant Andreu a la joia que poseeix, essent aplaudit amb entusiasme.

El senyori Juncal feu també elogis de l'obra i donà a tots corals felicitacions, declarant inaugurada la nova biblioteca.

En la nostra patrìa és precís enfortir la cultura, perque els pobles incultes quedan atrassats i els cultes tenen dret damunt d'ells.

Recordà la figura den Torres Gallarza i acabà el seu interessantissim parlament felicitant a Sant Andreu a la joia que poseeix, essent aplaudit amb entusiasme.

El senyori Juncal feu també elogis de l'obra i donà a tots corals felicitacions, declarant inaugurada la nova biblioteca.

En la nostra patrìa és precís enfortir la cultura, perque els pobles incultes quedan atrassats i els cultes tenen dret damunt d'ells.

Recordà la figura den Torres Gallarza i acabà el seu interessantissim parlament felicitant a Sant Andreu a la joia que poseeix, essent aplaudit amb entusiasme.

El senyori Juncal feu també elogis de l'obra i donà a tots corals felicitacions, declarant inaugurada la nova biblioteca.

En la nostra patrìa és precís enfortir la cultura, perque els pobles incultes quedan atrassats i els cultes tenen dret damunt d'ells.

Recordà la figura den Torres Gallarza i acabà el seu interessantissim parlament felicitant a Sant Andreu a la joia que poseeix, essent aplaudit amb entusiasme.

El senyori Juncal feu també elogis de l'obra i donà a tots corals felicitacions, declarant inaugurada la nova biblioteca.

En la nostra patrìa és precís enfortir la cultura, perque els pobles incultes quedan atrassats i els cultes tenen dret damunt d'ells.

Recordà la figura den Torres Gallarza i acabà el seu interessantissim parlament felicitant a Sant Andreu a la joia que poseeix, essent aplaudit amb entusiasme.

El senyori Juncal feu també elogis de l'obra i donà a tots corals felicitacions, declarant inaugurada la nova biblioteca.

En la nostra patrìa és precís enfortir la cultura, perque els pobles incultes quedan atrassats i els cultes tenen dret damunt d'ells.

Recordà la figura den Torres Gallarza i acabà el seu interessantissim parlament felicitant a Sant Andreu a la joia que poseeix, essent aplaudit amb entusiasme.

El senyori Juncal feu també elogis de l'obra i donà a tots corals felicitacions, declarant inaugurada la nova biblioteca.

En la nostra patrìa és precís enfortir la cultura, perque els pobles incultes quedan atrassats i els cultes tenen dret damunt d'ells.

Recordà la figura den Torres Gallarza i acabà el seu interessantissim parlament felicitant a Sant Andreu a la joia que poseeix, essent aplaudit amb entusiasme.

El senyori Juncal feu també elogis de l'obra i donà a tots corals felicitacions, declarant inaugurada la nova biblioteca.

En la nostra patrìa és precís enfortir la cultura, perque els pobles incultes quedan atrassats i els cultes tenen dret damunt d'ells.

Recordà la figura den Torres Gallarza i acabà el seu interessantissim parlament felicitant a Sant Andreu a la joia que poseeix, essent aplaudit amb entusiasme.

El senyori Juncal feu també elog

Fulla Agrícola de LA VEU

Articles doctrinals, notes tècniques, informacions comercials, cotisacions de mercats del país i estranger, notícies útils i demés d'interès per a la pagesia catalana

Si diu mal d'Espanya...

La qüestió dels fluoruros a l'Argentina

No és per gust que amoeni als benévolos lectors de la «Fulla Agrícola» de LA VEU amb clams com els que encapsula aquest modest treball. De molt bona gana restaria callat i potser me valdria molt més que no pas parlar; però que hi facen! no s'pot donar gust a tot el món. Accordint a precs de benvolguts companys i amics, tots els amants de nostra terra, de nostra patria i de nostra riquesa, he decidit rompre el silenci que voluntàriament m'havia imposat, puix la meva insinuació i insuficiència en aitals assumptes no requeria altra cosa, boi confiant que les associacions exportadores, agraries i vinícolas, portarien la veu cantant i es posarien al costat de la expansió comercial, base de la prosperitat de les nacions.

Salvant honoroses excepcions, no ha sigut axis. Dia vindrà que plorarem i potser entenem aquell tític «Ergo errazimus, vels condemnatis, i quant ja no hi serem a temps.

Moltes vegades ha produït fonda emoció el veure que de nostra veïna i entranyable aliada França tornaven a Espanya partides de vins que no estaven en concordança (segons els químics d'aquell país) amb les lleis i reglaments que regeixen en llurs Duanes.

Doncs bé, al pobre que tenia que entornar-se amb el vi, per no saber o ignorar les regles de Alphen-Blaize o Ros, referents a l'ajustiment dels vins, inaplicables totes als vins d'Espanya, tenia, ademés dels francesos, un altre enemic entre nosaltres, i axis suculenta que els d'ací volien o volen que les lleis franceses siguin aplicades a Espanya, mentre que les dels espanyols no poden fer-les valer a França.

Una cosa semblant passa avui a l'Argentina. Es dolorós, és vergonyós per tot espanyol el tracte que arreu del món se'n dona. Allí són hi hò un espanyol, allí té un troc de sang d'Espanya, allí són el poble espanyol cobreix una mercaderia, allí no és... Espanya, allí és tot el món menys Espanya. Els interessos dels espanyols són bé... no vull continuar.

Anem als feits: faia dos o tres anys que la Oficina Química Nacional de Buenos Aires determinà aconsellar a les autoritats duaneres d'aquell país la detenció de importants partides de vins «de marca» per control (segons el dictamen de la dita oficina) fluorros. Allò caiguerà com una bomba i les Enològiques i laboratoris treballaren de valent aquella temporada per a determinar si efectivament els vins d'exportació contenien aquella substància, i quasi tots els envius anaven acompañats del certificat d'anàlisi de Vilafranca, de Reus, de València, etc.

Sortosament, la diplomacia posa term a una situació tan anomala i els vins detinguts foren despatxats i donats al consum.

Ara hem tornat a l'abans, i amb l'aggravant de que el pobre que té al-

guna partida de vi amb esa propria marca, no té cap altre recurs, sinó apel·lacions que, o llençar el vi o tornar-lo per Espanya amb el mateix vapor conductor de la mercaderia, és a dir, té que resoldre l'assumpte amb tres dies. Ademés del descàrrec, el quebrant, el mal tracte als envasos, els robos (encara que portin amb lletres grosses esvenents), els gastos de nit, etcètera, etc., tot això per indicis de fluoruros, que les Enològiques d'ací encara no han pogut trobar.

Fa pocs, molt pocs dies, arribaren de retorn una partida, de les moltes que venen, i sellades per notari els mostres, foren enviatges a diferents laboratoris nacionals i estrangers; els dictaments que fins a l'hora present s'han rebut no consta la presència del fluor.

Per altra part, el doctor Blazic, inventor del procediment d'investigació del fluor en el vi, assegura que la major part dels vins no contenen, com ne conté el raïm, com les aigües mineral, i està tan escampada arreu del món aquesta substància, que per tot es troba en major o menor quantitat.

Ara vindrà l'altre calvari. Reunits de l'Argentina els vins espanyols, puix són inombrables els exportadors que's troben amb dificultats per la qüestió dels fluoruros, ja comença la campanya contra d'ells, sense veure que's fa el joc del dia, escolto amb oreilles de llebra per si sento fressa en algun indret. Perque's que mouen la fressa'm porto a casa abans de negra nit, no perque sem posin a contar lo que fan a mitja nit els follets o bé les fades.

M'agrada el perdre'm abans de migdia al mig del bosc, perque perdut és quan més se m'obren les potencies.

Però si no'n puc sortir, faig lo que dic abans: m'atano cap allí on hi ha un bosquet que plega.

I com aquell que no hi toca, anem fent tots dos plegats el camí, i m'enva a sopar a casa.

Doncs, el bosquet en el cas de que parlo és aquell aparell de llautó amb una busca a dins que ns diu quan anem de cara al bon temps i quan de cara al mal temps.

Quan posen les pinyes a l'era, i de dies s'aballen que sembla estiu, diu que fa sec i que no hi ha por de pluja. Quan s'hi posen i tostjan es desclouen amb la força del sol, diu que fa molt i que amenassa de prop l'aigua.

En això ja hi creuen molts, amb tot no marcar més que la humitat, la major o menor saturació de l'aire, lo que fa, es pot dir, el frare caputxí que tenen algunes optiques a l'aparador.

Però en lo que no acaben de creure és en aquells rodols de llautó que senyalen tanques cosses: vent, vent o pluja, sequedad, més sequedad encara, bogeria del cel, tempesta i que sejó quantes altres coses.

Pero, això, si, amb les pinyes i amb les carlines si que hi creuen els que's malfinen quasi de tot.

Deu ser perquè no sou de llautó i perquè no costen lo que costa un fanal aquell de trinxera.

Y. GUILERA VILLARREAL.

Meteorología Agrícola

El nostre endarreriment

Si volem que desapareguin la rutina en la explotació agrícola, és precis comptar amb les ensenyances de la meteorologia i, no obstant, en el nostre país les ensenyances i el coneixement de les investigacions de dita ciència escassegen flagrantemente, per no dir que falten del tot.

En lloc de consells científics, té el pagès consells que moltes vegades són fills de la rutina, sense que's aboni cap rao seria, té prediccions del temps amb un any o més d'anticipació, té a lo més normes de tot punt insuficients i incertes.

Puntoretament, un escritor català descriu la nostra situació en aquest punt amb un article que volen copiar encara que per la seva llargada no ens permetrà dir res més per avui.

El trajecte de «L'Art del Pàgès», corresponen a la primera quinzena de març. Es així l'article titulat «No's penca, qui si no gira el vent...»

«A centes de vegades ho se sentit, perquè a centes de vegades, no sabent qui preguntar, he preguntat a algun comparet que li semblava de la pluja. I ell s'ha pensat haver dit alguna cosa, i a mi m'arribava a semblar que me l'havien dit també.

Per no creure, poser en les exclamacions dels temps de poll. Per ni saber o no recordar-nos ells ni jo de que hi havia alguna cosa inventada fa moltos anys que més o menys ens ho diu de lluny quan té de pioner.

I aquesta cosa es la que no tenen els que més els hi convé d'anar guants: els bisendats que tenen els camps a punt de rebre bes de la terra, els que la dallen; els que tenen la vinya a punt de rebre el del fals; els que entre segada i brema tenen setmanes seguides de feina a l'era; aquell franc amb caputxa que als que no saben de llauta els hi diu que tenim la pluja al damunt. Aquells rodols de llautó amb una busca a dins que als que'n saben ens diu quan ja comença a conigrar-se i quan anem de cara al bon temps, quan el bon temps ens de de dinar lloc a fer les feines del camp més compromeses.

Io! no veure a casa de cap bisendat un baròmetre bo de debò. I de mig bojós tampoc n'hi ha molts que'n tinguin.

Perque tots saben, comparets i amos de terrossos, que quan s'encaptaquest al cap de dues hores, i que'sil cap del riu s'encasta, i no gira'l vent al cap de quatre tindrem.

Bò és l'observar al voltant d'un hom; però allí al cin del cin n'escapen les influències d'aquesta o d'aquesta muntanya i de les del cap del riu, que els riu aquí són de freta, i a tot lo que arriba es a fer caure i

la boira, que no s'hi pensa gens en caure quan l'aire ja està aixamurat. Bò és fixar-se en tot, perquè que no's fixa en res i és igual que una bal a vidre. Però això com la tonta anar a peu arronseigant un cavall despatxat per la brida, tampoc fa gaire savi el no saber-se aprofitar de les observacions dels que saben de debò observar i dels instruments que han sortit de les seves pensades.

Que què és un instrument d'aquests assenyalats com va el temps? Doncs, un conjunt d'observació, de càlculs i de traça. No començat i acabat a la bona de Déu, sinó començat i acabat seguint regles que poques vegades falten. Nascut, no d'una, sinó de cent observacions, fetes no totes en un sol indret, sinó en diferents terres, en moltes, perque no significal que falti la regla axis com axis. Perfeccionat a cota d'any per satis cada vegada més observadors; treballat per mans que se'n diu de plata, si no's va per la bestial baratura; comprovats moltes vegades un cop estilitats; afinitats si s'hi ha trobat alguna, llençats de recòd els que no hagin sortit com ça.

I d'aquests si que quasi no n'hi ha ni un en les grans hisendes. Com qui compra un termòmetre per saber per tafaneria el fred o la calor que ja sent, se compaig un altre baixoròmetre com aquell que un se'n fira d'un encenedor de benzina a casa de un quinquilaire o de un barretaire que s'ha posat a optic, com se'n veient, i quasi mai a un físic de consciència, que ara mateix a Barcelona hi haurà més òptics que formen i que amos de bar pels quals volen semblar troneres sense ser-ho.

I no'n pensi, que si no gira'l vent... I quedem tan descansats l'om com l'altra. I anem escaldant batudes que és un gust, i rostos avall se'n van cada any per allí a Tarragona i a Reus molts cents sacs d'avellanes. Perque'l vent no ha girat; no perque hi hagi qui ens digui amb temps quin és la que ens convé fer de les feines que més pessosa porten. Qu'entent a estones girades per riure dintre un sistema general de vents; que'l cel s'estén a estones dintre un sistema general de nuvolades; que mentre les baixes corrents devenegades de llevant a ponent, les més altes correu sovint de nord a migdia. I la pluja cau de les que més pessosa porten. Que'l vent a estones gira al damunt l'aire que despatxa per la Estació d'Enologia del Penedès.

Per que tots saben, comparets i amos de terrossos, que quan s'encaptaquest al cap de dues hores, i que'sil cap del riu s'encasta, i no gira'l vent al cap de quatre tindrem.

Io! no veure a casa de cap bisendat un baròmetre bo de debò. I de mig bojós tampoc n'hi ha molts que'n tinguin.

Perque tots saben, comparets i amos de terrossos, que quan s'encaptaquest al cap de dues hores, i que'sil cap del riu s'encasta, i no gira'l vent al cap de quatre tindrem.

Bò és l'observar al voltant d'un hom; però allí al cin del cin n'escapen les influències d'aquesta o d'aquesta muntanya i de les del cap del riu, que els riu aquí són de freta, i a tot lo que arriba es a fer caure i

ginar; als despatxos dels advocats aquelles llibreries de llibres de consulta, al moll, escodes per obrir els dibuixos de la mola que la farina va tancant i van gastant les pedretes que hi barrejadades amb el gràs que aixafen.

Rès no costa, i si costa, paixencia, com se'n té de tenir per anar pagant la llossa de les eines de pagès que's gasten a cada cop i a cada fregada que donen a les pedres de que estan empesades les nostres terres.

Rès no costa, i sempre val més gastar uns quants duros en un barómetre bo que en uns finals de tarannà que agite la bomba, que arrastré el arado, que conduza los fruits, que estrije las uvas, que mueva las fábricas que ilumine el avance acelerado de un pueblo por el camino del progreso.

Exhortem, doncs, al Consell Provincial de Foment, a que tot guardant els principis, se converteixi en defensor de nosaltres agricultura i no en son acusador, en son butxí; perque quan se sia a estudiar l'aspecte legal de la qüestió, s'haurà de tenir en compte que hi ha bocins de carreterades que avui han sigut substituïts perfectament per la Carrereta Reial, n'hi haurà que considerantlos un cas de accessió hauran sigut incorporats als predios veïns donat son dessús i anem a veure lo que sobri dels 114 metres que deixa la carretera i no necessita ni la carretera real ni els remaders: sera deixat als propietaris colindants? Si se'n deixarà la qüestió justa, i en el cas present serà injust que's robi al contrainventiu fins a més de milers de jardins de terra laboral, i de primera qualitat en alguns punts insustituible, malgrat es creïn tantes lleis com vulguen s'is vol que tornin a obrir-se aquestes remades.

Exhortem, doncs, al Consell Provincial de Foment, a que tot guardant els principis, se converteixi en defensor de nosaltres agricultura i no en son acusador, en son butxí;

I tota llei ha d'ésser justa; i en el cas present serà injust que's robi al contrainventiu fins a més de milers de jardins de terra laboral, i de primera qualitat en algunos punts insustituible, malgrat es creïn tantes lleis com vulguen s'is vol que tornin a obrir-se aquestes remades.

Exhortem, doncs, al Consell Provincial de Foment, a que tot guardant els principis, se converteixi en defensor de nosaltres agricultura i no en son acusador, en son butxí;

I tota llei ha d'ésser justa; i en el cas present serà injust que's robi al contrainventiu fins a més de milers de jardins de terra laboral, i de primera qualitat en algunos punts insustituible, malgrat es creïn tantes lleis com vulguen s'is vol que tornin a obrir-se aquestes remades.

Exhortem, doncs, al Consell Provincial de Foment, a que tot guardant els principis, se converteixi en defensor de nosaltres agricultura i no en son acusador, en son butxí;

I tota llei ha d'ésser justa; i en el cas present serà injust que's robi al contrainventiu fins a més de milers de jardins de terra laboral, i de primera qualitat en algunos punts insustituible, malgrat es creïn tantes lleis com vulguen s'is vol que tornin a obrir-se aquestes remades.

Exhortem, doncs, al Consell Provincial de Foment, a que tot guardant els principis, se converteixi en defensor de nosaltres agricultura i no en son acusador, en son butxí;

I tota llei ha d'ésser justa; i en el cas present serà injust que's robi al contrainventiu fins a més de milers de jardins de terra laboral, i de primera qualitat en algunos punts insustituible, malgrat es creïn tantes lleis com vulguen s'is vol que tornin a obrir-se aquestes remades.

Exhortem, doncs, al Consell Provincial de Foment, a que tot guardant els principis, se converteixi en defensor de nosaltres agricultura i no en son acusador, en son butxí;

I tota llei ha d'ésser justa; i en el cas present serà injust que's robi al contrainventiu fins a més de milers de jardins de terra laboral, i de primera qualitat en algunos punts insustituible, malgrat es creïn tantes lleis com vulguen s'is vol que tornin a obrir-se aquestes remades.

Exhortem, doncs, al Consell Provincial de Foment, a que tot guardant els principis, se converteixi en defensor de nosaltres agricultura i no en son acusador, en son butxí;

I tota llei ha d'ésser justa; i en el cas present serà injust que's robi al contrainventiu fins a més de milers de jardins de terra laboral, i de primera qualitat en algunos punts insustituible, malgrat es creïn tantes lleis com vulguen s'is vol que tornin a obrir-se aquestes remades.

Exhortem, doncs, al Consell Provincial de Foment, a que tot guardant els principis, se converteixi en defensor de nosaltres agricultura i no en son acusador, en son butxí;

I tota llei ha d'ésser justa; i en el cas present serà injust que's robi al contrainventiu fins a més de milers de jardins de terra laboral, i de primera qualitat en algunos punts insustituible, malgrat es creïn tantes lleis com vulguen s'is vol que tornin a obrir-se aquestes remades.

Exhortem, doncs, al Consell Provincial de Foment, a que tot guardant els principis, se converteixi en defensor de nosaltres agricultura i no en son acusador, en son butxí;

I tota llei ha d'ésser justa; i en el cas present serà injust que's robi al contrainventiu fins a més de milers de jardins de terra laboral, i de primera qualitat en algunos punts insustituible, malgrat es creïn tantes lleis com vulguen s'is vol que tornin a obrir-se aquestes remades.

Exhortem, doncs, al Consell Provincial de Foment, a que tot guardant els principis, se converteixi en defensor de nosaltres agricultura i no en son acusador, en son butxí;

I tota llei ha d'ésser justa; i en el cas present serà injust que's robi al contrainventiu fins a més de milers de jardins de terra laboral, i de primera qualitat en algunos punts insustituible, malgrat es creïn tantes lleis com vulguen s'is

Mercat de Barcelona

Preus corrents al mercat, donats per la Junta Estatística i l'Oficina de Correus i Feliu de Gobernació de la Plaça de Barcelona.

Grans i llaranes (Sense drets de consum)

	Blaies	Candela	Castella	Manxa	Urgell	Extremadura	Dauib	Manquet	Australis	Farines
Candela	de 32-72 a 33-63	100 kilos								
Extra blanca n.º 1.	de 40-88 a 42-96	100 kilos								
Superfina id. n.º 2.	39-95 a 40-96									
Numeros 3.	36-95 a 37-26									
Numeros 4.	35-95 a 36-66									
Segones.	32-91 a 27-75									
Terceres.	30-91 a 21-97									
Extras forns n.º 1.	44-17 a 45-67									
Superfina forsa 2.	43-92 a 44-47									
Numeros 3.	34-85 a 39-05									
Numeros 4.	35-95 a 35-53									
Segones.	31-95 a 22-50									
Terceres.	30-95 a 20-40									
Quarts.	16-65 a 17-50									
Arròs Valencia bomba	69 a 75									
Penitx.	38-00 a 45'									
Garrofes										
Vinacor.	19-04 a 19-23	100 kilos								
Castelló roges.	18-18 a 18-43									
Ibissa (noyes).	17-95 a 18									
Malloia.	18-00 a 18-10									
Tarragona (malloia).	19-94 a 19									
València (noyes).	17-95 a 18									
València roja.	18-74 a 19									
Chiper (noyes).	18-74 a 19									
Portugal.	18-74 a 19									
Despulls										
Sago.	3-768 a 3-214 100 litres									
Saconci.	3-914 a 3-571									
Prins.	3-920 a 3-971									
Escòsia										
Sevilla.	64 a 65	100 kilos								
Claudia										
Extrémadura.	23-50 a 24-00									
Buenos Aires.	22-00 a 22-50									
Orid										
Russia.	21-50 a 22	100 kilos								
Mexic.	20 a 20									
Comarca.	24-00 a 24-25									
Urgell.	22-50 a 23									
Faves										
Extremadura.	31-00 a 32	100 kilos								
Mahó.	30 a 41									
Valencianes.	31-00 a 00									
Mexic.	32 a 00									
Favons										
Extremadura.	31-00 a 32	100 kilos								
Mahó.	30 a 41									
Valencianes.	31-00 a 00									
Mexic.	32 a 00									
Favons										
Extranger.	26-00 a 00	100 kilos								
Herps										
Pais.	26-50 a 27-00	100 kilos								
Xipre.	26 a 27									
Llevar de canem.										
Extranger.	35-99 a *									
Cigrons										
Andalúsia.	42 a 50									
Morans núm. 20.	a									
Esmeralda.	37 a *									
Castella.	35 a *									
Mongetes										
València Platet.	49-00 a 49									
Mallorca.	49-00 a 49-50									
Palma.	49-00 a 49-50									
Ancorials.	49-00 a 49									
Comarca.	48-00 a 49									
Cocoyrosa Odessa.	49-00 a 49-00									
Perles.	49-00 a 41-00									
Castella.	56 a 60									
Galicia.	a									
Braila.	a									
Llevar de nap.	50 a 60									
Fajol del pais.	50 a 60									
Llenties.	50 a *									
Fasolots del Pais.	46 a 50									
Castella.	45 a 46*									
Patates										
Informació de la casa Luis Matutano										
València.	a									
Butx. Vich.	10-25									
Butx. groc.	a									
Bolado pais.	16-25 a 18-75									
Malloia.	a									
Alacant.	a									
Bolado. Mataró.	a									
Noves Morells.	a									
Patates de sembra										
Bufe blanc (rassa alta).	a	100 kilos.								
Bufe Cerdanya.	a									
Boiando.	a									
Fruites i hortalices										
All.	18 a 24 d'00 d'força									
Ceves.	07-00 a 11-25	100 kilos								
Vert 1.	a 86 a 00 ptes. els 100 kilos;									
Vert 2.	a 76 a 00 idem idem; groc 2.									
Morans núm. 20.	a									
Esmeralda.	37 a *									
Castella.	50 a 154									
Mongetes										
València Platet.	49-00 a 49									
Mallorca.	49-00 a 49-50									
Palma.	49-00 a 49-50									
Ancorials.	a									
Comarca.	a									
Cocoyrosa Odessa.	49-00 a 49-00									
Perles.	49-00 a 41-00									
Castella.	56 a 60									
Aubergines.	49-00 a 49									
Llimones.	49-00 a 49									
Tomates pais.	49-00 a 49-00									
Tomates pais.	49-00 a 49-00									
Pelrots verds.	49-00 a 49-00									
Tomates pais.	49-00 a 49-00									
Tomates pais.	49-00 a 49-00</td									

davant el sol temo de que pogués resitar els vots.

Continuït cantat exemples per a demostrar que la tasa del senyor Maura fou mantenir l'orde i la disciplina i com a conseqüència d'això surgeix el veto contra el senyor Maura.

Aquest veto, aposta-se més enllà de les fronteres, constitueix un insult per a la dignitat de la nació.

Això col·loca els factors polítics sota la llum de la crisi.

Els liberalconservadors tenen devers ineludibles que cumplir, però desertar, abandonant la situació creada al Marroc i deixant abandonada en les Corts la solució de la vaga textil i el projecte de Manuimatis.

Vingueren allavors les consultes i el senyor Maura va dir lo de sempre: Senyor: per a servir al meu país, com jo entenc que és eficaç, estic disposat sempre; però per a prestar-me a comedies, col·laborant a l'obra destructora, mai! (Gran ovació).

Davant d'aquesta actitud es sentia pels carrers de Madrid el crit constant que donaven els radicals: —Maura, no!

Cal analitzar la crisi última i prescindir dels liberalconservadors, que sols actuaren de fugitius, tindrem que estudiar al Rei i al senyor Dato i als seus seguidors.

En quant al Rei, l'orador fa fervents protestes de l'amor i respecte que li té i reconeix què's mantingué dintre de les facultats constitucionals, fent bon ús d'elles.

Al Rei se li presentaven dos camins: politics i elegí el que va creure més àperto. Si quan el Rei crida al senyor Dato aquest hagués dit: —Senyor: el partit conservador està en estatua; manter-lo ja que va dir en janer i creu en l'eficacia del senyor Maura —el Rei s'hauria trobat amb que davant de la resistència de les esqueres estaven les forces compactes del partit conservador.

Pero lluny d'això el senyor Dato va anar al Palau i va dir que creia que la política del senyor Maura no era necessària per a governar Espanya, incitant-seix als costats dels detractors del senyor Maura.

El Rei allavors cumplí son dever, adoptant una resolució que li aconsejaven els mateixos conservadors. Seu entendre que ningú critica la solució de la crisi, sinó que lo que's considera es que un grup del partit conservador hagi fet possible aquesta solució.

No volem discutir els actes del Rei, però cal distingir entre polítics que escullen al monarca i altres que presenten per escut el posen davant per a defensar-se.

! No haveu vist amb quina perfidie se li diu al poble: això de ser iniciativa del monarca; aquest indult l'aconsejaria el Rei, l'atracció de tals elements és cosa de S.M. ? Qu'és fa amb això sinó posar al Rei en el plan dels homes polítics per a escudar la responsabilitat d'aquests? (Aplaudiments.)

I venen ells a donar il·lusions de marquisme al senyor Maura?

Mostri cada qual la seva executoria i compareix.

Hi ha qui la té escrita amb tinta en la «Gaceta»; altres amb el peu de la revolucion; un sol la té estampada amb seu honor i la sang de ses veus.

Encara que respectuosament ens dirigissim al Rei, res afrentós hi hauria en això.

Els Reis absoluts escoltaven als seus subdits, i admés don Alfons XIII és deferent amb tots.

Admés creu que tindrem dret a entrar al Palau per la mateixa porta que han entrat els reformistes representats pel senyor Azcárate.

Nosaltres podríem dir al Rei que l'han informat equivocadament uns amb persona i altres de bona fe.

—No temi V. M.—li diríem—que pugui escalar la revolució; per a lluir-se d'ella li basten tres coses: el seu propi i indiscripible valor personal; les energies del poble, que no's resigna a morir, i la lleialtat de l'exèrcit, que avui per avui no conceix que pogués posar la seva espasa a altre servei que no sia el del Rei.

Tota la responsabilitat de lo que pugui ocurrir cau sobre en Dato i els seus seguidors, no per dissentir den Maura, sinó per haver-ho fet públic cara a cara.

! Aon són els que parlaven de crisis orientals?

! Què més crisis orientals que les que's fraguen en les avant-cambres del paisà per aquests partits polítics que col·loquen als Reis en un còngest sense sortida?

En Maura digué que pot acceptar-se qualsevol bandera, sempre que estigui apoiada per l'opinió.

I què ha dit el senyor Dato a la opinió?

En Janer, quan la dimissió del senyor Maura, els senyors Dato i Azcárate dirigien la seva veu al parti i subjectaven al senyor Maura a la quefa que tenia abandonada.

En juny va dir en Dato al Congrés: —Si alguna vegada tinguis el sentiment de discripar-se den Maura, aniràs contrata a dir-li a casa seva.

! Què va dir el senyor Dato després quan va anar a casa del senyor Maura i després se va dirigir al Govern?

De manera que s'ha donat el cas de que pogués entrar-se al Palau sense idees i sense programa.

D'això abans se'n deia a Espanya apostasia; avui es diu política a l'anglès.

Sabem què els que segueixen al senyor Maura, no representen les idees del senyor Maura, sinó tot lo contrari.

Vint dies després estava dient el senyor Dato què'l senyor Maura era el que, volguent posar-li per sobre una corona sobre la corona d'espines.

Aqueixos vint dies els ha aprofitat per a desfessir-se del ministeri de la Governació parents i familiars i ara no s'anomena maurista, sinó liberal-conservador.

L'equívoc se desmorona per minut. Fa 48 hores el marqués del Vadillo rebujava com una injuria el calificatiu de maurista.

No obstant, segueixen els equívocs per a treure's tot l'interès possible.

Els qui diuen que estan amb el senyor Maura, però no volen restar apòstoli al Govern, no saben lo que's diuen. En Maura representa una cosa i el Govern una altra.

Es precisa inclinar-se de l'un o de l'altre costat; els que no tinguin la fermeza den Maura que tinguin sisquera l'acomètivitat dels Lerroux.

Continua dient que dóna per terminada la seva labor de crítica, per a trigar la llum del dever; aquest és revindicar al senyor Maura presentant-lo al pais, tal com s'és per això és necessari consagrar-se a una política afirmativa fent tota classe de propaganda per a convèncer als adversaris.

En política hi ha homes criminals, altres que són modestos vividors i persones equivocades dignes de respecte.

Les Joventuts Mauristes dejan establecrides aquelles distincions, inclinant-se a l'oficina i al periòdic.

Els adictes al Govern

—Bilbao.—Els elements adictes al Govern han dirigit un telegrama d'adhesió al senyor Maura, titulat «La Verdad», per atacs al Govern.

La vaga d'obres del Canal de Simancas ha esclatat per no pagar el jornal de dos mesos.

Els tipògrafs impressors declararan la vaga demà, si no s'és aumentat els jornals.

Es probable que la vaga s'estengui als periòdics.

Els estudiants de Madrid

—Madrid, 1, 2 tarda.

Els estudiants han entrat aquest matí a classe sense el menor incident, i mateix a l'Universitat que a les Facultats

de don Alfons XIII és precis enrobustir-la; però per això no permaneixen en silenci, sinó ans al contrari, procuren que la vostra veu arribi al Rei per a que no's perpetui l'idea de que Espanya està formada per un miló de radicals i 19 milions d'esclaus dels radicals.

Tercera. Haveu de creure que en Espanya hi ha una democràcia, perquè a Espanya sols hi ha una realitat: el poble, entenent-se per poble el conjunt de tots els espanyols.

Quarta. Haveu de creure que és indispensable mantenir rotes les lleis liberals del segle XIX.

Aquestes lleis les varem fer nosaltres i seria una cobardia olvidarles per comaprila als revolucionaris.

Quinta. Seu de protegir als obrers, no per a què'n ho agraeixin, que seria convertir-se en usurers, sinó per a fer una obra de justícia.

Sexta. Haveu de creure que Espanya és un conjunt de forces autònombes i que respecte a aquests organismes autònoms se forma la pàgina nacional.

Séptima. Espanya necessita ser fort per terra i per mar, per a ser respectada per si mateixa i poder concentrar tractats ventajosos.

Otava. Deveu predicar quant cregueu i practiqueu; i això és molt essencial, perquè si tots els punts exposats podria acceptarlos qualsevol partit, nosaltres devem diferenciar-nos dels demés partits.

Insistisco en recordar que's faci tasca social simultaneament amb la tasa política, ja que és prou defensar aquestes idees en les Corts i en les demés corporacions.

N'hi ha que creuen que és més oportú guardar silenci, esperant que'l Govern caiguï per sos propis errors que'l portaran a la catastrofe, però tots vosaltres deuen preparar-se per a l'uitar.

Tot lo que signi guardar silenci és cooperar a lloba dels detractors de Maura, i si no combatiu a l'actual Govern donareu a entendre que no mereix combatut o que son concupiscentes.

Octava. Deveu predicar quant cregueu i practiqueu; i això és molt essencial, perquè si tots els punts exposats podria acceptarlos qualsevol partit, nosaltres devem diferenciar-nos dels demés partits.

Novena. Deveu predicar quant cregueu i practiqueu; i això és molt essencial, perquè si tots els punts exposats podria acceptarlos qualsevol partit, nosaltres devem diferenciar-nos dels demés partits.

Darrera. Deveu predicar quant cregueu i practiqueu; i això és molt essencial, perquè si tots els punts exposats podria acceptarlos qualsevol partit, nosaltres devem diferenciar-nos dels demés partits.

Decim. Deveu predicar quant cregueu i practiqueu; i això és molt essencial, perquè si tots els punts exposats podria acceptarlos qualsevol partit, nosaltres devem diferenciar-nos dels demés partits.

Undècima. Deveu predicar quant cregueu i practiqueu; i això és molt essencial, perquè si tots els punts exposats podria acceptarlos qualsevol partit, nosaltres devem diferenciar-nos dels demés partits.

Darrera. Deveu predicar quant cregueu i practiqueu; i això és molt essencial, perquè si tots els punts exposats podria acceptarlos qualsevol partit, nosaltres devem diferenciar-nos dels demés partits.

Decim. Deveu predicar quant cregueu i practiqueu; i això és molt essencial, perquè si tots els punts exposats podria acceptarlos qualsevol partit, nosaltres devem diferenciar-nos dels demés partits.

Darrera. Deveu predicar quant cregueu i practiqueu; i això és molt essencial, perquè si tots els punts exposats podria acceptarlos qualsevol partit, nosaltres devem diferenciar-nos dels demés partits.

Darrera. Deveu predicar quant cregueu i practiqueu; i això és molt essencial, perquè si tots els punts exposats podria acceptarlos qualsevol partit, nosaltres devem diferenciar-nos dels demés partits.

Darrera. Deveu predicar quant cregueu i practiqueu; i això és molt essencial, perquè si tots els punts exposats podria acceptarlos qualsevol partit, nosaltres devem diferenciar-nos dels demés partits.

Darrera. Deveu predicar quant cregueu i practiqueu; i això és molt essencial, perquè si tots els punts exposats podria acceptarlos qualsevol partit, nosaltres devem diferenciar-nos dels demés partits.

Darrera. Deveu predicar quant cregueu i practiqueu; i això és molt essencial, perquè si tots els punts exposats podria acceptarlos qualsevol partit, nosaltres devem diferenciar-nos dels demés partits.

Darrera. Deveu predicar quant cregueu i practiqueu; i això és molt essencial, perquè si tots els punts exposats podria acceptarlos qualsevol partit, nosaltres devem diferenciar-nos dels demés partits.

Darrera. Deveu predicar quant cregueu i practiqueu; i això és molt essencial, perquè si tots els punts exposats podria acceptarlos qualsevol partit, nosaltres devem diferenciar-nos dels demés partits.

Darrera. Deveu predicar quant cregueu i practiqueu; i això és molt essencial, perquè si tots els punts exposats podria acceptarlos qualsevol partit, nosaltres devem diferenciar-nos dels demés partits.

Darrera. Deveu predicar quant cregueu i practiqueu; i això és molt essencial, perquè si tots els punts exposats podria acceptarlos qualsevol partit, nosaltres devem diferenciar-nos dels demés partits.

Darrera. Deveu predicar quant cregueu i practiqueu; i això és molt essencial, perquè si tots els punts exposats podria acceptarlos qualsevol partit, nosaltres devem diferenciar-nos dels demés partits.

Darrera. Deveu predicar quant cregueu i practiqueu; i això és molt essencial, perquè si tots els punts exposats podria acceptarlos qualsevol partit, nosaltres devem diferenciar-nos dels demés partits.

Darrera. Deveu predicar quant cregueu i practiqueu; i això és molt essencial, perquè si tots els punts exposats podria acceptarlos qualsevol partit, nosaltres devem diferenciar-nos dels demés partits.

Darrera. Deveu predicar quant cregueu i practiqueu; i això és molt essencial, perquè si tots els punts exposats podria acceptarlos qualsevol partit, nosaltres devem diferenciar-nos dels demés partits.

Darrera. Deveu predicar quant cregueu i practiqueu; i això és molt essencial, perquè si tots els punts exposats podria acceptarlos qualsevol partit, nosaltres devem diferenciar-nos dels demés partits.

Darrera. Deveu predicar quant cregueu i practiqueu; i això és molt essencial, perquè si tots els punts exposats podria acceptarlos qualsevol partit, nosaltres devem diferenciar-nos dels demés partits.

Darrera. Deveu predicar quant cregueu i practiqueu; i això és molt essencial, perquè si tots els punts exposats podria acceptarlos qualsevol partit, nosaltres devem diferenciar-nos dels demés partits.

Darrera. Deveu predicar quant cregueu i practiqueu; i això és molt essencial, perquè si tots els punts exposats podria acceptarlos qualsevol partit, nosaltres devem diferenciar-nos dels demés partits.

Darrera. Deveu predicar quant cregueu i practiqueu; i això és molt essencial, perquè si tots els punts exposats podria acceptarlos qualsevol partit, nosaltres devem diferenciar-nos dels demés partits.

Darrera. Deveu predicar quant cregueu i practiqueu; i això és molt essencial, perquè si tots els punts exposats podria acceptarlos qualsevol partit, nosaltres devem diferenciar-nos dels demés partits.

Darrera. Deveu predicar quant cregueu i practiqueu; i això és molt essencial, perquè si tots els punts exposats podria acceptarlos qualsevol partit, nosaltres devem diferenciar-nos dels demés partits.

Darrera. Deveu predicar quant cregueu i practiqueu; i això és molt essencial, perquè si tots els punts exposats podria acceptarlos qualsevol partit, nosaltres devem diferenciar-nos dels demés partits.

Darrera. Deveu predicar quant cregueu i practiqueu; i això és molt essencial, perquè si tots els punts exposats podria acceptarlos qualsevol partit, nosaltres devem diferenciar-nos dels demés partits.

Darrera. Deveu predicar quant cregueu i practiqueu; i això és molt essencial, perquè si tots els punts exposats podria acceptarlos qualsevol partit, nosaltres devem diferenciar-nos dels demés partits.

Darrera. Deveu predicar quant cregueu i practiqueu; i això és molt essencial, perquè si tots els punts exposats podria acceptarlos qualsevol partit, nosaltres devem diferenciar-nos dels demés partits.

Darrera. Deveu predicar quant cregueu i practiqueu; i això és molt essencial, per

El miting radical del Tívoli

Amb un plà començà a tres quarts d'ona al Teatre Tívoli l'anunciació d'un miting radical, ocupant la presidència, en més de grans aplaudiments, els senyors Lerroux, Giner de Ríos, Salillas, Santa Cruz, Serracària, Valentí i Camp, Puig d'Aspre, Pich, Rocha.

El senyor Puig d'Aspre, el primer en parlar, diu que davant del perill de l'enfonsament d'Espanya pels deserts dels partits monàrquics, s'imposa l'unió dels republicans per a que d'una vegada acabin les vergonyes.

Es hora de que fem afirmació dels principis republicans, i perxíem als radicals mai seran dintre del Palau reial, sinó sempre enfront del Palau.

El senyor Pich parla en català, prometent quells regidors del pròxim bini sancionaran el presupost i farà una obra tan perfecta quals enemics no els podràn censurar d'immorals, tot al costat d'una obra veritablement revolucionària.

Diu quells dels comerciants i la classe mitja, amb les conferències d'aquesta setmana, se convenceran de quèl partit radical és el que ha de salvavos.

El senyor Valentí Camp, també parlant en català, demana si l'obra monàrquica, des de la Restauració encà, ha fet quelcom de positiu. Els fets demostren que no, tenint-ne la culpa els homes mediocres que ocupen els llocs del Govern, perquè poble és viu, i malgrat la mala direcció, sempre avança.

S'ha d'anar per mèdi de la violència a la consecució del poder. I s'ha d'anar amb la col·laboració de tots, del poble i de les classes universitàries.

Parla durant mitja hora de races, biologia i justícia social, i finalment s'asseix el senyor Lerroux, que és objecte d'una ovació i visques.

Diu quel partit republicà radical comença amb aquest acte una campanya de regeneració de l'ànima nacional.

Durant un segle no s'ha fet a Espanya res més que desacerts que'n han fet perdre la memòria, l'intel·ligència i la voluntat.

En Costa, que'm traçà el camí de la meva actuació, deia què defecte més gran de la nostra raça és la manca de memòria històrica.

El Catalanismus ha laborat aquí, recordant sempre al poble, en totes les ocasions, les seves lluites i la grandesa dels seus sacrificis, i per això es que via i commemora, al menys una vegada cada any, tot el passat, rendint tribut al conseller Casanova.

Aquest exemple hem d'imitarlo els radicals i recordar l'història per a que, amb les seves ensenyances, traem els nostres canvis.

Tres grans homes sols jo coneix que hagin obrat amb ulls fixos en l'història: en Canovas, en Castellar i en Pi Margall.

En Canovas va venir a continuar la història d'Espanya.

En Maura ha vingut a tòrcer el seu camí, invertint en l'equívocació lamentable de donar uns passos enrera. Hauria estat ben engrairat a l'any 1823 ó en temps de Cea Bermúdez.

Les seves qualitats són eminentes, insignes; mes s'ho mira tot com adovcat, com si tot fossin èritis. El senyor Maura veu passar la vida i no s'inspira en ella evolucionar.

El senyor Azcarate, que podríem posar enfrot den Pi Margall, és catedràtic, i com tal actua: el Congrés és per ell una aula, i els diputats alumnes seus. Per siix tot lo que ell examina és o apoyat o suspira.

Don Melquides Alvarez patetix de l'isme, i posem-lo en front del senyor Castellar: aquest vivia amb l'història.

Mes en Melquides és adovcat com el senyor Maura. Es queixa el senyor Melquides de que jo l'poseix entre els quens poden tractar de tú.

Mes no's pot queixar, perque el poso entre els iguals, aon deia en Victor Hugo que estan els genis. (Rialles.)

Per un geste del monarcisme, alucinat, ha confessat el senyor Melquides que han desaparegut tots els obsequis, obligant també l'història d'Espanya.

Els dotzeanyistes foren causa, alucinats, de que Ferran VII, després dels fets vergonyosos de Bayona, tornés a ocupar el tron d'Espanya.

Els liberals, per amor a una orfana-

ta, l'any 33, sostenien la monarquia, i això es repeteix altres vegades durant el segle.

An això han correspost els Reis amb alguns fets que se vos recordaran durant la setmana.

No podem fiar dels Reis ni esperar en les evolucions monàrquiques. Ja sabeu com varen procedir Ferran VII, Maria Cristina i Isabel II.

No's pot prescindir de l'història en el lloc de la direcció sense el perill de incorrer en desacerts: i sols el poble s'ha apoiat en l'història.

Recorda els fets dels sargentos de la Granja imposant a la Reina Regent la vigència de la Constitució de 1812.

Aquest fet hauria de gravar-se a totes les cases i a les portes dels quarters, perquè els tres famosos subalterns van saber-se imposar a la magestat abjecta de Maria Cristina.

Recentment, homes insignes tractaven de commemorar fets que han de viure en la memòria nacional; i això s'havia de fer.

Mes com en el nostre país els homes directors viuen separats de l'història. No indaga la commemoració que feu l'any passat de les Cortes de Cadis.

Mes recordem l'història. Anglaterra va querer conquerir l'Índia, empresa formidable. «Què feu? Entregà la explotació a la Companyia d'Índies i aquesta ha donat un imperi a Anglaterra.

Leopold de Bèlgica organitzà una Companyia mercantil per a explotar el Congo, i això és un imperi.

Si el Marroc no val res, ocupen-sols els ports; si val alguna cosa, la República organitzarà una nova Companyia d'Índies.

L'Estat podria fer, dins de la Companyia, un exèrcit colonial, guardars-la la meitat de les accions i donar a companyies nacionals i estrangeres l'altra.

Nosaltres, en la direcció del partit, no podem prescindir de l'història. En el meu article «Rebelles» deia que no gireu la vista enrera. No'm desmentixo en res.

Mes de maig se cumpliran 100 anys d'un fet d'ignominia, que hem de commemorar.

Havien ocorregut tots els fets ignominiosos de la primera desena. Carles IV havia entregat Espanya als francesos.

Ferran VII, que havia traicionat als seus parets i altres coses pitjors, al tornar a Espanya, el 4 de maig de 1814, publicava un manifest a València en el que declarava no succeir tot lo que havia succeït.

Els dies 10 i 11 de maig la Constitució era agarrada, els liberals perseguits i començava el terror del Rei, i no entra a Madrid sinó rodejat de canons i baionetes.

Això fou el primer acte d'odi, de traïció al poble. I el poble va tenir la candidesa de treure la corona que havia conquistat amb les seves virtuts per a coronar al xulo envilit. (Ovació.)

I des de llavors Espanya s'enfonza, pert la memòria, decau.

La justificació de l'acte que celebrem està en tots aquests fets; en queunes Corts com les actuals, amb el temps que encara podrien tenir de vida haurien pogut commemorar l'Assamblea Constituent i no ho han fet.

Està en que cau el partit liberal i puguen els conservadors i darrera d'ells en la corona, en l'ombra escoltat per l'Espanya de Ferran VII. (Ovació.)

Era en la que la candidesa reformista repetirà el fet dels doceanyistes. (Ovació.)

(Apareix un cartell amb inscripcions subversives acompañat de visques, i aplaudiments. El delegat de l'autoritat indica la conveniència de treure el cartell i això ho recomana en Lerroux, retirant-lo immediatament).

La monarqua ens ha pagat, rebent un imperi colonial immens que en un segle ha desbaixat.

Fa com les famílies cursis que estalviaven el dinar per anar d'estiu, estalviaven el pà i anant a les platges d'Espanya.

Ha pagat, deixant tan migrat el sol espanyol, quells seus fills fugen a altres terres.

Tot això s'ha de liquidar, i qui sabé ja si ja som en la primera part del pla fatal: la raça no està sense pòs; sois necessita, si no un aparell ortopèdic per adreçar-se, pot molt ben ser un fons.

Necessitem dintre del partit buscar homes directors. Els homes il·lustres que ens quedaven, uns se moren i altres se'n van. Queden el poble immens. Preparam-nos que homes no'n es faltaran.

Pensem en la solució de dos importants problemes.

El de la guerra i el de la Unió republicana.

La guerra és resultat de compromisos internacionals, mes, s'ha mirat en ella, abans que a les arcs de la patria, a

garantizar la existència de les institucions.

Contra la guerra sols podem aixecar-nos els radicals i més que ningú els radicats.

El senyor Maura i el seu fill, ens surten ara amb que són enemics de la guerra. Mes, mentre ell era canceller del Rei, se provoca la guerra.

Els liberals l'han seguida, i els sols els radicats queden lluïres d'haver-hi posat la mà.

Nosaltres també volem d'expansió. Mes abans hem de mirar a la nostra despesa. Jo no comprèn que, al menys en un cicle de 50 anys, tinguen necessitat de fer conquestes.

Un milió de pesetes gastem diariament i el tercer acte, entonà amb una tendresa encasadora, les primeres notes de la sentimental romàntica de «Mignon», que anà descapellant fins a la darrera nota amb aquella sentor d'esperit que feu arribar a l'ànima, amb els sanglots finals de tan bella pàgina musical. Aquesta romàntica, cantada de més a més, li valgué una esplèndida manifescació general d'entusiasme, que l'obligà a cantar «Lo Frare», de Joan Manent, i la balada «A Granada», de Ferni Alvarez. Es difícil poder donar una brillant tan atractiva a ambdues obres, com ho feu la senyoreta Supervia; en elles el sentiment hi brollava en cada nota i les inflexions de sa trució a tothom.

L'empresa dels admiradors de l'artista, se porta en ad. i ab. enem, fent-li orena d'una joia i una bona enfilada de hermoses tones de flors naturals.

El tenor De Muro, en obsequi a la senyoreta Supervia, cantà «L'Africana», i a l'època que feu l'òpera portava un disgust per l'exèrcit. No's pot jugar amb qui va al sacrifici.

Mes recordem l'història. Anglaterra va querer conquerir l'Índia, empresa formidable. «Què feu? Entregà la explotació a la Companyia d'Índies i aquesta ha donat un imperi a Anglaterra.

Leopold de Bèlgica organitzà una Companyia mercantil per a explotar el Congo, i això és un imperi.

Si el Marroc no val res, ocupen-sols els ports; si val alguna cosa, la República organitzarà una nova Companyia d'Índies.

L'Estat podria fer, dins de la Companyia, un exèrcit colonial, guardars-la la meitat de les accions i donar a companyies nacionals i estrangeres l'altra.

Nosaltres, en la direcció del partit, no podem prescindir de l'història. En el meu article «Rebelles» deia que no gireu la vista enrera. No'm desmentixo en res.

Mes de maig se cumpliran 100 anys d'un fet d'ignominia, que hem de commemorar.

Havien ocorregut tots els fets ignominiosos de la primera desena. Carles IV havia entregat Espanya als francesos.

Ferran VII, que havia traicionat als seus parets i altres coses pitjors, al tornar a Espanya, el 4 de maig de 1814, publicava un manifest a València en el que declarava no succeir tot lo que havia succeït.

Els dies 10 i 11 de maig la Constitució era agarrada, els liberals perseguits i començava el terror del Rei, i no entra a Madrid sinó rodejat de canons i baionetes.

Això fou el primer acte d'odi, de traïció al poble. I el poble va tenir la candidesa de treure la corona que havia conquistat amb les seves virtuts per a coronar al xulo envilit. (Ovació.)

I des de llavors Espanya s'enfonza, pert la memòria, decau.

La justificació de l'acte que celebrem està en tots aquests fets; en queunes Corts com les actuals, amb el temps que encara podrien tenir de vida haurien pogut commemorar l'Assamblea Constituent i no ho han fet.

Està en que cau el partit liberal i puguen els conservadors i darrera d'ells en la corona, en l'ombra escoltat per l'Espanya de Ferran VII. (Ovació.)

Era en la que la candidesa reformista repetirà el fet dels doceanyistes. (Ovació.)

(Apareix un cartell amb inscripcions subversives acompañat de visques, i aplaudiments. El delegat de l'autoritat indica la conveniència de treure el cartell i això ho recomana en Lerroux, retirant-lo immediatamente).

La monarqua ens ha pagat, rebent un imperi colonial immens que en un segle ha desbaixat.

Fa com les famílies cursis que estalviaven el dinar per anar d'estiu, estalviaven el pà i anant a les platges d'Espanya.

Ha pagat, deixant tan migrat el sol espanyol, quells seus fills fugen a altres terres.

Tot això s'ha de liquidar, i qui sabé ja si ja som en la primera part del pla fatal: la raça no està sense pòs; sois necessita, si no un aparell ortopèdic per adreçar-se, pot molt ben ser un fons.

Necessitem dintre del partit buscar homes directors. Els homes il·lustres que ens quedaven, uns se moren i altres se'n van. Queden el poble immens. Preparam-nos que homes no'n es faltaran.

Pensem en la solució de dos importants problemes.

El de la guerra i el de la Unió republicana.

La guerra és resultat de compromisos internacionals, mes, s'ha mirat en ella, abans que a les arcs de la patria, a

tre'l segon i el tercer acte, entonà amb una tendresa encasadora, les primeres notes de la sentimental romàntica de «Mignon», que anà descapellant fins a la darrera nota amb aquella sentor d'esperit que feu arribar a l'ànima, amb els sanglots finals de tan bella pàgina musical. Aquesta romàntica, cantada de més a més, li valgué una esplèndida manifescació general d'entusiasme, que l'obligà a cantar «Lo Frare», de Joan Manent, i la balada «A Granada», de Ferni Alvarez. Es difícil poder donar una brillant tan atractiva a ambdues obres, com ho feu la senyoreta Supervia; en elles el sentiment hi brollava en cada nota i les inflexions de sa trució a tothom.

L'empresa dels admiradors de l'artista, se porta en ad. i ab. enem, fent-li orena d'una joia i una bona enfilada de hermoses tones de flors naturals.

El tenor De Muro, en obsequi a la senyoreta Supervia, cantà «L'Africana», i a l'època que feu l'òpera portava un disgust per l'exèrcit. No's pot jugar amb qui va al sacrifici.

Mes recordem l'història. Anglaterra va querer conquerir l'Índia, empresa formidable. «Què feu? Entregà la explotació a la Companyia d'Índies i aquesta ha donat un imperi a Anglaterra.

Leopold de Bèlgica organitzà una Companyia mercantil per a explotar el Congo, i això és un imperi.

Si el Marroc no val res, ocupen-sols els ports; si val alguna cosa, la República organitzarà una nova Companyia d'Índies.

L'Estat podria fer, dins de la Companyia, un exèrcit colonial, guardars-la la meitat de les accions i donar a companyies nacionals i estrangeres l'altra.